

Ve stínu
impéria

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Michal Dlouhý, 2026
Cover © Petr Domorád, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7449-4 (pdf)

Michal Dlouhý

Ve stínu impéria

Kroniky magie, svazek II.

FØBØS

PROLOG

Když vládnete mnohem větší mocí než ostatní lidé, můžete snadno působit tak sebejistě, až hravě zvládnete zaplašit všechnu jejich nedůvěru i obavy, jakkoliv mohou být opodstatněné. To samé platí v situaci, kdy ostatní převyšujete v dalších oblastech – třeba zkušenostmi nebo tím, že máte mnohem více informací než oni.

V případě, že se vám něco nepovede, můžete snadno mlžit a tvářit se dost sebevědomě na to, aby vám všichni uvěřili, že vás drobné neúspěchy ani trochu neznepokojují a pořád se vám daří postupovat podle plánu, ať už je skutečnost jakákoliv. V případě pochybností pak stačí trochu přidat na přezíravosti a aroganci a veškeré jiskřičky pochybností zadusit už v jejich počátcích. Pak už jen zbývá doufat, že se vám z toho průšvihů nakonec nějak podaří vybruslit. Co se ale stane ve chvíli, kdy se celá ta falešná fasáda rozsype a vy už nadále nemůžete předstírat, že máte všechno pod kontrolou?

Ještě donedávna jsem spoléhal na to, že se mi povede všechno odbýt tajemným mračením, přísným pohledem a žerty, které shodí náročná témata ze stolu. Mohl jsem ale dělat ty samé vtipy i poté, co mi někdo blízký téměř zemřel v náručí? V životě každého člověka prostě existují zážitky, které ho navždy poznamenají, a to i v případě, že se s podobnou situací potýkal už v minulosti.

Poslední okamžiky před skokem, během kterých jsem zoufale svíral tělo Kris, v němž jsem se za každou cenu snažil udržet život, patřily právě k takovým zážitkům. Vzápětí následoval šok

z faktu, že byla portálem nějakým záhadným způsobem přenesena i ona a stala se tak mým nedobrovolným společníkem v tomhle monumentálním průšvihy. Mojí první reakcí na její otázky byl samozřejmě žert a snaha o zlehčení situace, ale jen jsem se snažil oddálit to nejhorší.

Nechtěl jsem ji ztratit a záchranu jejího života jsem myslel vážně, ale co se stalo potom? Myslel jsem si, že za sebou Kris nechám stejně jako všechny ostatní, a budu se znovu proplétat novým prostředím jako tajemný cizinec. Nikdo mě nebude znát a já budu schopný předstírat vševědoucnost a přezíravě ignorovat námitky.

Teď jsem ale sledoval zčernalou látku jejich šatů v místě, kde její břicho prostřelila laserová puška, a při tom pohledu se mi dělalo opravdu špatně. Mnohem víc jsem se jí ale teď obával podívat přímo do očí. Zbývalo mi ještě pár okamžiků, během kterých ohromeně pozorovala záři vzdáleného města osvětleného duhovými barvami a přelety vznášedel a lodí, které daleko překonávaly to, co mohla zažít ve svém čase. Ale ten oddech nemohl vydržet dlouho a nezadržitelně se blížila doba, kdy si měla uvědomit, že je na tomhle místě, v tomhle čase uvězněná se mnou a že to všechno je nejspíš moje vina.

Zatraceně. Už jsem jí nemohl jen tak bezstarostně lhát a tvrdit, že to všechno dobře dopadne, protože jsem si tím sám nebyl vůbec jistý. Znovu jsem se rozhlédl po okolí a ujistil se o tom, že náš náhlý a efektní příchod nepřivolał nevítanou pozornost, ale naštěstí jsme se objevili dost daleko od města a nevypadalo to na zrovna obydlenou oblast. Znovu jsem se obrátil ke vznášedlům a odleskům světél a pokusil jsem se zorientovat – zdejší technologie jsem znal z historických záznamů a město vypadalo přesně tak, jak ho zaznamenaly videoprojekce v databázi. Což znamenalo, že jsme tentokrát poskočili zhruba o tisíc let. Další tisíc let do minulosti.

Unaveně jsem potřásl hlavou, jemně jsem pohladil Kris po rameni a pak jsem bezeslovně ukázal k nedalekému remízku. Chtěl jsem se přece jen ztratit z otevřeného prostoru pro případ, že by se někdo přišel podívat na místo tajemného záblesku. Kris

toporně přikývla a naprosto tiše vyrazila směrem, který jsem ukázal. Okamžitě pochopila potenciální nebezpečí a rozhodla se veškeré dotazy odložit na později. Její letmý pohled mi ale stačil na to, aby se mi úzkostí stáhl žaludek.

Aniž bych tušil proč, přepadl mě v tu chvíli pocit, že se blíží něco hodně nepříjemného.

ČÁST PRVNÍ

1.

K městu jsem nejdříve vyrazil naprosto instinktivně, ale po krátkém rozmyšlení jsem uznal, že je to jediná rozumná varianta. Krajina kolem nás vypadala zcela pustě a s výjimkou duhové záře hlavního města se všude kolem nás rozprostírala naprostá temnota. A my jsme se nutně potřebovali dostat do civilizace.

Jednak kvůli tomu, abychom zjistili co nejvíce o naší nové současnosti, ale také proto, abychom se pořádně najedli. Poslední, co jsme potřebovali, bylo vyrazit náhodným směrem do divočiny a pak několik dnů nenarazit na žádnou stopu lidského osídlení. Pro navigaci jsem sice mohl použít některé ze svých kouzel, ale i když se mi povedlo načerpat pořádnou zásobu energie, cítil jsem, že je s mou magií stále něco v nepořádku, a rozhodně jsem s ní nechtěl plýtvat, pokud to nebude nezbytně nutné. Obrovské databáze a pokročilé technologie hlavního města nabízely řešení alespoň části našich problémů.

Přesto jsem se při pohledu na osvětlené budovy neubránil pocitům zneklidňujícího nesouladu. I z téhle vzdálenosti jsem jasně rozeznával domy osvětlené různobarevnými světly a celé čtvrti se leskly všemi barvami duhy. Ohromně to kontrastovalo se všudypřítomnou šedí Krisiny budoucnosti a já byl velice zvědavý, jak moc se ten zážitek bude lišit zblízka. Po očku jsem sledoval svou společnici, která nejprve k městu vyrazila odhodlaným krokem, pak ale postupně zpomalovala, až se v jednu chvíli zastavila na místě. K mému překvapení ale upírala pohled k zemi a zcela ignorovala tu světélkující nádheru před sebou.

„Co to je?“ zeptala se zamyšleně, jako kdyby ani otázku necítila na mě.

„Co myslíš?“ Přišel jsem blíž a zadíval se jí pod nohy, ale nic zvláštního jsem tam nezahlédl.

Podívala se na mě s pozvednutým obočím. „Ty to necítíš? Myslíš ty vibrace.“

„Samozřejmě, že cítím,“ pokrčil jsem rameny. „Ale to je přece naprosto normální, pokud pod nohama nemáš tuny betonu. Počkej, nechceš mi doufám říct, že jsi za celý svůj život ani jednou nevytáhla paty z města?“

„A co bych tam venku asi tak dělala?“ ohradila se možná až příliš prudce. „Kolem byla akorát pustina a lidi, co nás chtěli obrat. Nikdy jsem neměla důvod, navíc by mě máma ani nepustila.“

Při posledních slovech jí přeskočil hlas a já jsem pocítil náhlou chuť sám sobě pořádně vrazit. Samozřejmě, že to byla její první myšlenka – že je zrovna teď daleko od rodiny a neví, kdy Loh-Ru znovu uvidí. A já jsem ji na tento fakt samozřejmě upozornil při první možné příležitosti. Zaskřípal jsem zuby, ale pak jsem se donutil uklidnit. Tohle nebylo to správné místo, a už vůbec ne čas. Při té ironické myšlence jsem se instinktivně ušklíbl, ale pak jsem se donutil nasadit vážný výraz.

„Promiň. To, co cítíš, je Jin, a ty vibrace jsou při běžném kontaktu se zemí naprosto normální, jinak by ta technologie ani nefungovala. Musí proudit přímo pod povrchem, ale dvoucentimetrová vrstva syntetického betonu stačí na to, aby chvění dokonale utlumila. Neboj, zvykneš si rychle,“ pohladil jsem její rameno ve snaze ji trochu utěšit. „A až se dostaneme do města, zase na to úplně zapomeneš.“

Moje snaha o uklidnění nejspíše nepadla na úrodnou půdu, ale zřejmě to téma nechtěla otevírat tady a teď, protože s prázdným výrazem ve tváři přikývla a pak jsme bez dalšího slova pokračovali v cestě. Po očku jsem Kris kontroloval a zkoušel jsem odhadnout, jaké myšlenky se jí teď asi musely honit hlavou.

Uplynula sotva hodina od chvíle, kdy se ocitla na samotné hranici smrti, a to samo o sobě byl zážitek, který nějakým způsobem

musel otřást jejím pohledem na svět. A nic na tom neměnil fakt, že její zranění bylo dokonale vyléčeno a jedinou vzpomínkou na něj byly kruhové díry vypálené v jejích noblesních šatech. Jedna na břichu a druhá na zádech. V kombinaci s původně načesanými vlasy, jejichž uvolněné prameny jí teď náhodně trčely a spadaly na ramena, působila zneklidňujícím dojmem, který ve mně vyvolával širokou škálu nepříjemných pocitů. Silou vůle jsem potlačil myšlenky na pověsti o oživlých mrtvolách z prastarých pohádek a radši jsem se soustředil na realitu.

Nejhorší na tom ale bylo, že blízkost smrti ani zdaleka nebyla jediným šokem, se kterým se musela vypořádat. Moc dobře jsem si uvědomoval, co s člověkem zvládne udělat časový skok, a ona se právě ocitla na úplně neznámém místě, z něhož nemohla uniknout. A přestože zatím neměla ponětí ani o polovině průšvihů, do kterých jsem ji právě zatáhl, musela tušit, jak moc je celá situace v nepořádku. Netušil jsem, jestli za její zaryté mlčení může disciplína a uvědomění si toho, že jsme na neznámé půdě, nebo prostý šok z cesty časem. A už vůbec jsem do toho nejdříve nezapočítal fakt, že se mohla cítit odtržená od rodiny.

Pocit odcizení se po prvním skoku samozřejmě dostavil i u mě, ale já jsem byl samotář už od malička a během mého výcviku se tato vlastnost jenom prohloubila. Opravdu blízko jsem měl jediné ke svému mistrovi, ale jeho nepřítomnost mě nijak zvlášť netrápila. Určitě ne do té míry, do které zasáhla Kris ztráta její matky a dobrých přátel, které si zvládla v posledních měsících udělat.

Ta představa mi byla natolik cizí, že jsem s ní chvíli musel bojovat, a navíc jsem si uvědomil další důležitou věc. Kris se chovala natolik dospěle, až jsem úplně zapomínal na to, že vedle sebe mám sotva šestnáctiletou holku. Byl jsem přesvědčený o tom, že jakmile zmizím z jejího času, zvládne se o sebe bez problémů postarat. Hlavně díky obrovskému talentu, který prokázala při ovládání magie.

Společným skokem do minulosti se ale celá situace změnila. Pořád jsem nechápal, co vlastně mohlo za to, že se Kris přenesla se mnou, ale nešlo o problém, který bych momentálně zvládal

vyřešit. Faktem zůstávalo, že jsme se oba přenesli v čase a já musel začít s plánováním od úplného začátku. Naštěstí byly priority poměrně jednoznačné – bezpečí, potrava, informace. Při posledním skoku se mi vše vymklo z rukou a měl jsem obrovské štěstí, že se o mě někdo postaral. Tentokrát jsem naštěstí nešlápl do tak velkého průšvihů a podařilo se mi načerpat dostatek magické energie pro případ, že by se na obzoru objevila nějaká hrozba.

Byl jsem ale přesvědčený o tom, že nás žádné nebezpečí nečeká. První Mazuiské impérium bylo v tomto období na svém naprostém vrcholu a jeho populace byla díky všeobecnému blahobytu naprosto mírumilovná. Mnohem nervóznější jsem byl z pocitu, který mě zaplavil krátce po uzavření portálu. S mou magií bylo něco v nepořádku, i když jsem pořád nebyl schopný přijít na to, v čem byl problém. Zkusil jsem namátkou vyslat své smysly k okolní energii, ale cítil jsem jen prázdno. Nešlo o ten samý pocit jako v Krisině čase, něco se změnilo, ale na důkladnou analýzu rozdílů jsem prozatím neměl čas. Pevně jsem ale doufal v to, že se k tomuto problému dostanu ve chvíli, kdy budeme bezpečně schovaní za hradbami města. Fakt, že v téhle době ještě vnější zdi neexistovaly, mi sice moji metaforu trochu naboural, ale v rámci mojí hlavy představa pořád fungovala.

Sice jsem měl chuť si nahlas postěžovat, ale místo toho jsem radši mlčel a předstíral naprostý klid. Kris se na mě sice nedívala, ale já jsem potřeboval udržovat zdánlivě sebevědomou náladu. Jako vždy jsem měl mnohem víc otázek než odpovědí, ale to bylo po skoku naprosto normální.

Problémy s magií se minule objevily poprvé a její ztráta mě skoro zabila. A to, že jsem stále nebyl v pořádku, mi na klidu ani trochu nepřidávalo. Jenže nad tím nemělo smysl zbytečně přemýšlet, místo toho jsem se rozhodl soustředit na věci, které jsem aktuálně vyřešit mohl. Poklepal jsem Kris na rameno a ukázal na nenápadnou odbočku z vyšlapané cesty.

„Myslela jsem, že chceš jít k městu,“ naklonila hlavu v tázavém gestu.

„To ano, ale támhleto vypadá na nějakou servisní budovu,“ píchнул jsem prstem k tmavému obrysu. „Chtěl bych se mrknout dovnitř.“

„A proč?“

„Třeba se nám povede zjistit nějaké relevantní informace dříve, než vpadneme do města. Ale hlavně bych chtěl okouknout, jestli tam náhodou nezůstalo nějaké zapomenuté oblečení. To, co máme na sobě, rozhodně vzbudí pozornost.“

Kris si nejdříve prohlédla moje původně nenápadné oblečení, které bylo ovšem teď na několika místech roztržené a rukávy mu uhořely někam do půlky předloktí. Pak pohledem sklouzla na své šaty s potrhanou sukní a obrovskou dírou po zásahu laserové pušky a mimovolně jí zacukaly koutky. Trochu jsem se bál, že v ní spálená látka vyvolá ozvěnu otřesného zážitku, ale náš absurdní úbor ji jenom pobavil a pochechtávala se mu ještě v okamžiku, kdy jsme dorazili k hranaté budově postavené ze syntetického kamene.

Po chvíli opatrného zkoumání jsem se rozhodl zkusit štěstí a zatáhnutím za kliku jsem se ujistil nejen o tom, že jsou kovové dveře odemčené, ale zároveň jsem si potvrdil předpoklad, že nás nečeká žádný výstražný systém. Pozitivní zprávou bylo i to, že se v objektu nikdo nenacházel. Bohužel se nám ale také nepodařilo zjistit nic podstatného.

Jediným elektronickým zařízením byl terminál, který byl sice připojený k síti, ale jeho ovládání vyžadovalo nějaký druh ověření, a tak se nám z něj nepovedlo vydolovat žádné informace. Ve skříni jsme ale našli několik opotřebovaných oděvů, které vypadaly jako nějaký druh uniformy. Sice jsme tak úplně netušili, komu patřily ani k jakému byly určeny účelu, ale oproti našim dosavadním extravagantním úborům byla jakákoliv změna garderoby krokem správným směrem.

Poté co jsme se převlékli a zhodnotili svůj ucházející vzhled, se Kris ještě jednou pokusila přesvědčit terminál ke spolupráci pořádným kopancem. Na vyšlapanou cestu jsme se vrátili, teprve když přestala skákat po jedné noze a skončila s hlasitým

nadáváním. Pokračovali jsme v putování, zatímco se na východě pomalu šplhalo na obzor ranní slunce. Původně jsem si myslel, že město před námi bude hrát všemi barvami jenom ve tmě, ale ani příchod dne zjevně nezvládl zcela utlumit záři klenoty impéria. Zato se mu ale povedlo probudit život v jeho obyvatelích.

Během noci jsme pozorovali několik velkých lodí, které přeletěly nad městem, s ranním provozem se to ale nedalo srovnávat. Místo obrovských transportů teď nad domy poletoval roj malých lodí, které nejspíše jeho obyvatele převážely z jedné čtvrti do druhé. Občas se z toho zdánlivého zmatku nějaké vznášedlo oddělilo a vyrazilo za cílem, který ležel někde mimo náš dohled. Většina lodí se ale zjevně starala o transport v rámci města.

Naše zdoluhavá cesta k bráně trvala nakonec skoro deset hodin. Za tu dobu nás minula dvě osobní vznášedla, která mířila opačným směrem. Na chvíli jsem se zarazil nad faktem, že jsme putovali po udržované cestě, přestože většina transportu zjevně probíhala vzduchem, ale pak jsem jen pokrčil rameny. Na stupnici důležitých otázek byla tato někde hodně hluboko a mnohem více než záhady mě trápila únava.

Časové skoky dokázaly být zatraceně vyčerpávající a já měl už pár hodin intenzivní chuť se schoulit do klubíčka a usnout někde ve křoví. A přestože nikde v dohledu nebylo žádné nebezpečí, dohodli jsme se s Kris, že hlavu složíme až ve městě. Otevřená krajina v nás vyvolávala nepříjemné pocity a chtěli jsme se co nejdříve skrýt mezi čtyřmi zdmi, kde jsme měli alespoň trochu krytá záda.

Kromě krátké výměny názorů jsme spolu ale během chůze prohodili sotva pár vět. Oba nás tlačily otázky, které jsme chtěli položit. Kris jich měla určitě mnohem víc než já, ale oba dva jsme se v neznámém prostředí cítili stísněně, a i když se některý z nás pokusil začít rozhovor, konverzace téměř okamžitě ustala. Možná proto, že se ani jednomu z nás nechtělo odpovídat, přestože bylo jasné, že se tomu časem nevyhneme.

A tak jsme k bráně dorazili v pochmurném tichu. I když brána nejspíše nebylo to správné označení, protože okraj města opravdu

ještě nebyl ohraničený žádnou zdí a řady budov se prostě plynule napojovaly na okolní krajinu. Hlavní ulice ovšem byly zvýrazněny klenutými průchody, nad kterými se ukazovaly projekce zajímavostí ze všech koutů impéria. Zatímco jsme se blížili, mohli jsme si prohlédnout miniatury Jadeitových věží, které se tyčily v dálce, záznamy z oslav nového roku nebo záběry startů vesmírných lodí. Bylo to monumentální a pompézní, lhal bych, kdybych řekl, že to na mě neudělalo vůbec žádný dojem. Přesně takhle jsem si představoval První impérium.

Vstupní portály s holografickými projektory se do Krisina času nedochovaly a já se mohl jen domýšlet, co se s nimi stalo. Pravděpodobně je někdo rozložil kvůli vnitřním součástkám, aby opravil něco důležitějšího. Nebo si je možná jen rozebrali bohatí a vlivní občané.

Ted' jsme se jimi ale nechali rozptýlit do té míry, že jsme si ani neuvědomili, jak kolem nás postupně houstnou davy lidí. Nejprve jich bylo jenom pár, pak se začaly objevovat první skupinky a najednou jsme jimi byli skoro obklopení. Nejspíše za to mohl i fakt, že naše obnošené úbory nevzbudily téměř žádnou pozornost, nikdo se na nás neohlížel a my jsme zcela perfektně zapadli mezi místní obyvatele. Krátký pocit sounáležitosti ale přerušil muž, který se začal prodírat davem přímo proti nám. Měl jsem chuť hlasitě zanádat, protože jsem si příliš pozdě uvědomil, jaký typ nepříjemností jsme na sebe nejspíše přivolali.

„Vy!“ ukázal na nás prstem muž oblečený v uniformě Senjemů.

2.

Zůstali jsme stát na místě jako přimrazení. Zaprvé proto, že jsme nechťeli vzbuzovat zbytečný rozruch, a zadruhé nám dav žádný divoký pohyb ani nedovolil. Byli jsme uvězněni stejně účinně, jako kdyby nám někdo dal kolem rukou a nohou pouta. Na výkřik ale nikdo nereagoval panikou ani podrážděním a lidé se v poklidu roztoupili, aby se k nám mohl příslušník městské stráže dostat.

Hlavou mi proběhlo letmé překvapení nad tím, jak málo se tato uniforma lišila od své budoucí podoby. Dlouhý plášť mi přišel pořád stejně nepraktický, ale jako symbol úřadu fungoval naprosto bezchybně. Navíc byly tentokrát kovové knoflíky ještě více naleštěné a uniforma vypadala podstatně méně opotřebovaná. Zatímco jsem se v hlavě probíral těmito zvláštními detaily, uvědomil jsem si, že se ke mně Kris přitiskla ještě pevněji, než bylo nutné.

„Klid,“ zašeptal jsem tiše. Když jsem ucítil, že se její magická energie bouří, položil jsem jí ruku na rameno a chlácholivě ji pohlادil. „Vypadá neškodně,“ dodal jsem těsně předtím, než se muž dostal na doslech.

„Myslel jsem si to,“ kývl na nás s úsměvem, ruka mu s grifem ostříleného profesionála sjela k opasku a než jsme stihli zareagovat, mířil na nás tabletem. „Vy dva jste zrovna dorazili do města, že?“

„Ano,“ odpověděl jsem tiše po krátkém zakašlání. Muž si nejspíš vůbec neuvědomil, jak nebezpečně jeho počínání vypadalo.

Stejným pohybem mohl snadno vytasit zbraň, což byla věc, kterou jsem v první chvíli předpokládal.

„Výborně, výborně. Nerad bych, aby se vám něco stalo nebo abyste zabloudili. Tohle je pro vás,“ podal nám dva bílé plastové kroužky o velikosti mince, k nimž hbitě dodal i náramky, do kterých čipy perfektně pasovaly. Okamžitě mi připomněly podobné zařízení z budoucnosti. „Noste je prosím s sebou, dokud si nezařídíte občanskou registraci. Tedy samozřejmě, pokud ji budete chtít,“ usmál se napůl omluvně a mávl rukou, jako kdyby chtěl odvolat nějakou potenciální urážku.

Kdybych řekl, že mě jeho chování udivilo, ani zdaleka by to nepopsalo úžas, který jsem právě zažíval. Ale pak jsem musel do Kris drcnout loktem, aby se vzpamatovala a zavřela pusu. Ten tam byl nadřazený a autoritářský přístup, se kterým Senjemové zjednávali pořádek na Okruhu. Přátelský úsměv a snaha pomoci zapůsobily v kontrastu jako rána kladivem do hlavy i pro mě, a to jsem si na jejich móresy zvykal už pár měsíců. Kris v realitě takové šikany vyrůstala celý svůj dosavadní život. Tenhle strážník byl navíc neskutečně mladý, tipoval jsem mu sotva dvacet a vlastně působil spíš dojmem snaživého studenta než někoho, kdo měl mít na starosti ochranu města.

„Děkujeme,“ kývl jsem s kamennou tváří zpátky na Senjema, vzal jsem si od něj čipy zatavené v plastu a jeden z nich jsem předal Kris. „S registrací asi budeme muset ještě chvíli počkat, jsme unavení po dlouhé cestě. Myslíte, že bychom se mohli někde ubytovat a odpočinout si?“

„Ale samozřejmě,“ pokýval nadšeně hlavou, jako kdyby mu dělalo upřímnou radost, že nám může skutečně pomoci. „Nejbližší azylové centrum je hned tady za rohem, rád vás k němu dovedu.“

Otočil se k nám zády a vyrazil ulicí bez toho, že by čekal na naši odpověď. I přes své mládí byl zřejmě zvyklý, že jeho pokyny lidé poslouchají bez váhání či odmlouvání. A taky se ani trochu nebál možnosti, že se ho někdo z nás pokusí bodnout do zad, což byl nejspíše zdravý přístup k životu, ale po nedávných zážitcích jsem přece jen bojoval se zvýšenou paranoí. S Kris jsme si

vyměnili nejisté pohledy, oba jsme pokrčili rameny a pak jsme se vydali za mladíkem, který nám razil cestu davem.

Nepřeháněl ani trochu – sotva za dvě minuty jsme dorazili k několikapatrové budově s velkými okny a než jsme se stihli vzpamatovat, vrátil se zevnitř s usmívající se čtyřicátnicí, navlečenou v úboru dost podobném tomu, který jsme na sobě měli my. Modrou uniformu ze syntetických vláken měla trochu volnou a zjevně nepadnoucí střih mi zcela znemožňoval odhadnout její tělesnou stavbu. Posuzovat jsem tak mohl pouze její usměvavou různolící tvář. V zelených očích jí hrály nadšené plamínky a neupravené zrzavé vlasy zakrývaly její ramena. Na první pohled bylo jasné, že o sebe příliš nedbá. Vzápětí mě vyvedla trochu z míry hrubá kůže jejích dlaní, když mi nadšeně potřásla rukou. Nebyl jsem si úplně jistý, kam mám tuhle ženu zařadit.

„Vítám vás ve městě, drahoušci,“ spustila až příliš vesele. „Slyšela jsem, že máte za sebou dlouhou cestu, a je to na vás vidět. Nebojte se, však já už se o všechno postarám. Můžete mi říkat sestra Anya.“

Strážného odehnala mávnutím ruky se stejnou sebejistotou, s jakou nás on protáhl davem, a vzápětí nás už vedla strohými kamennými chodbami budovy, jejichž jednoduitost byla narušena venkovními okny a dveřmi do samostatných pokojů. Podle počtu pater jich v objektu mohlo být kolem sto padesáti. Půl druhé stovky pokojů připravených pro poutníky, kteří potřebovali dočasný příbytek, a tohle bylo jenom jedno z center? Možná se nám přece jen povedlo přeskočit do času, který byl k cizincům milosrdný. U dveří našeho pokoje jsme už oba mleli z posledního a vidina blízkého odpočinku z nás každým krokem vysávala síly.

„Vím, že to není nic moc,“ pokrčila rameny Anya poté, co nás vpustila dovnitř. „Ale pokusím se pro vás zařídit něco lepšího hned, jak si trochu odpočnete. Můj asistent už vám donesl lahve s výživou z nutričního centra, abyste mohli doplnit energii po náročné cestě.“

Naštěstí už se s námi nechtěla dál vybavovat a jakmile se za ní zavřely dveře, aktivoval jsem elektronický zámek. Poté jsem se

konečně svalil na postel a vážně jsem zvažoval, jestli mám něco začít vysvětlovat Kris. V té chvíli jsem si uvědomil, že se v pokoji ozývá její tiché a pravidelné oddechování. S úsměvem jsem usnul asi o pět sekund později.

Pod rukama jsem cítil něco drsného. V dálce se ozývalo vytí a poryvy studeného větru si nepříjemně pohrávaly s mou rovnováhou. Chtě nechtě jsem se musel zachytit jediné věci, která v mém okolí slibovala oporu. Teprve v tom okamžiku se mi pomalu začínalo rozjasňovat před očima a já jsem konečně poznal, že rukama objímám kmen mohutného stromu a do dlaní mě řeže hrubá struktura jeho kůry. Mrazivý vítr vytrvale útočil na mé volné chrámové roucho a hrozil mě strhnout z větve, na které jsem opatrně balancoval. Rozklepala se mi kolena a ještě jsem zesílil své sevření. Za normálních okolností bych se prostě snesl dolů s pomocí magie, ale moje zásoby byly úplně na dně, protože... Proč vlastně?

Po zádech mi přeběhl mráz a tentokrát za něj nemohl chladný vítr, ale vzpomínky. Magický souboj, který měl být jenom obyčejnou hrou, se změnil v napínání schopností do naprosté krajnosti. Na konci jsme byli oba bez energie a přestali si dávat pozor. Stačila jediná chyba. Můj pohled se jako přitahován nějakým magnetem stočil dolů k zemi a já moc dobře věděl, co tam uvidím. Hubené tělo, navlečené v důvěrně známém šedém rouchu, bylo ošklivě pokroucené a polámané potom, co během pádu nejdříve narazilo na větev a poté dopadlo na mohutné kořeny, které vyrůstaly až nad zem. I na tu dálku jsem viděl, že se jeho rty pomalu pohybují.

Ani tentokrát jsem nemohl od té hrůzy odtrhnout oči. Až v té chvíli mi došlo, že tohle se stalo už kdysi dávno a moje mysl mě jen vrátila do jednoho z nejhorších okamžiků v mém životě. Pustil jsem se stromu a vrhl se k zemi...

Probudil jsem se zbrocený potem a zrychlený dech jsem dostával pod kontrolu jen s velkými obtížemi. Vzpomínka, kterou jsem pracně potlačil a díky tomu jsem si ji nevybavil už dlouhé roky, se mi ve snu vrátila až příliš jasně. Udělalo se mi z ní

zatraceně špatně. Nemusel jsem moc dlouho přemýšlet nad tím, který zážitek ji donutil vyplavat na povrch.

Ani trochu se mi nechtělo otevírat oči, jenže jsem slyšel, jak se Kris na své posteli převrací ze strany na stranu, a nemohlo mi uniknout ani její tiché vzlykání. V pokoji bylo mírné šero, protože oknem pronikala duhová záře města, která byla zase o trochu intenzivnější. Vypadalo to, že jsme prospali celý den a moje noční můra mě probudila až ve chvíli, kdy se venku znovu úplně setmělo.

Duhová podívaná za okny mě sice lákala, ale neodvážil jsem se vstát z postele, abych náhodou neprobudil Kris. Bylo mi jasné, že nejspíš bojuje s vlastními špatnými sny, ale já sám jsem se nevzpamatoval dost na to, abych ji teď dokázal uklidnit. Vlastně jsem se cítil odporně a znovu jsem si uvědomil, jak málo stačilo k tomu, aby tu Kris nebyla se mnou. Kdybych byl o pár sekund pomalejší nebo se střelec trefil o dva centimetry výše, potýkal bych se teď s úplně novým zdrojem nočních můr. A to jsem v žádném případě nepotřeboval.

Úplně stačilo, že jsem se ocitl v naprosto nečekané situaci. Můj původní plán byl prostě využít silný magický talent, kterým Kris vládla, a pak ji nechat za sebou. Věděl jsem, že je dost mocná na to, aby se o sebe postarala i potom, co zmizím, a taky jsem si moc dobře uvědomoval, že mi přirostla k srdci mnohem víc, než jsem kdy považoval za možné. A to všechno se mělo vyřešit mým skokem do minulosti. Zase bych se staral jen sám o sebe. Alespoň do doby, než by se mi povedlo tyhle zatracené skoky naučit ovládat. Pak bych se konečně mohl vrátit tam, kde to všechno začalo.

Nejen že mi ta holka ve svém čase několikrát zachránila život, teď jsem ji navíc měl na starost. Vůbec jsem nevěděl, co si s tímto vývojem počít, a děsilo mě to mnohem víc, než jsem si byl původně ochotný připustit. S plnou silou to na mě dopadlo hlavně proto, že tohle byla první možnost, kdy jsem se mohl přestat ohlížet přes rameno a zároveň jsem nepadal únavou. Právě v té chvíli jsem si uvědomil, že sebou Kris už nějakou dobu nehází,

nevyzká a její oddechování pozbylo většinu pravidelnosti. Pomalu jsem otočil hlavou, abych zjistil, že mě ze své postele pozoruje přimhouřenýma očima.

„Nemůžeme se vrátit zpátky, že ne?“ zeptala se tichým hlasem a podle výrazu jejího obličeje bylo snadné odhadnout, že si uvědomuje velikost tohoto průsvihu.

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Alespoň ne hned. A nejspíše nás čeká několik dalších skoků, než se nám to podaří zvrátit.“

„Jak jsi mi to mohl udělat?“ I přes celý pokoj jsem viděl, že se jí v očích lesknou slzy. Duhová světla, která pronikala oknem, nepřidávala atmosféře ani trochu veselého dojmu.

„Nebylo to schválně, ani jsem nevěděl, že je něco takového možné.“ Můj hlas mi přišel hrubší než obvykle, ale potřeboval jsem to ze sebe dostat. „Chtěl jsem jenom vyléčit ten průstřel. Potřeboval jsem tě držet do posledního okamžiku, předat ti co nejvíce energie. Pak jsme byli najednou tady a už bylo pozdě s tím cokoli dělat.“

Kris mě pozorně poslouchala a snažila se držet své emoce na uzdě. Poznal jsem, že pečlivě hodnotí, jestli jí říkám pravdu, ale vnitřně se snažila srovnat s nastalou situací. Už jsem ji znal dost dlouho na to, abych si uvědomil, že se svým způsobem snaží dát dohromady a prozatím odsunout do pozadí aspoň některé z těch otravných zážitků, které ji aktuálně uváděly do deprese. Nebyl jsem si jistý tím, jestli to bylo zrovna zdravé řešení, hlavně proto, že ho zjevně odkoukala ode mě. Na druhou stranu jsem měl radost z toho, že jí nakonec přestaly téct slzy a zoufalý výraz nahradil jiný, mnohem chladnější.

„Dobře. Myslím, že mi dlužíš vysvětlení, zkus to pěkně od začátku. Chci vědět, jak jsme se do tohoto průsvihu dostali.“

Na chvíli jsem se zamyslel nad tím, do jakých detailů má smysl zabíhat, ale jeden pohled z okna mi napověděl, že na to vyprávění máme nejspíše celou noc. Poslední, co jsem chtěl vyzkoušet, byla noční procházka v ulicích města. Možná to venku vypadalo bezpečně, ale přece jen jsem měl z poslední návštěvy dost nepříjemné zkušenosti, přestože proběhla v úplně jiné časové rovině.

„Dobře, povím ti toho co nejvíc,“ poškrábal jsem se rozpačitě na hlavě. „Ale v některých věcech nebudu zabíhat úplně do detailů. Ne proto, že bych ti to nechtěl říct, ale buďto půjde o nepodstatné drobnosti, nebo o události, které pro tohle vyprávění nejsou až tak důležité. Klidně se mě na ně pak ale můžeš doptat. Teď jsme na jedné lodi a potřebuju, abychom se na sebe mohli spolehnout. Vyhovuje?“

„Může být,“ přikývla Kris s úšklebkem, který naznačoval, že mojí upřímnosti tak úplně nevěří, a já jsem si potichu povzdechl.

„Když jsem tvrdil, že jsem opravdu zdaleka, tak jsem nelhal. Jen jsem tenkrát mluvil o časovém rozdílu, ne o vzdálenosti v klasickém slova smyslu. To, že pocházím z jiného času, jsem nezmiňoval z mnoha dobrých důvodů – nepotřeboval jsem, aby si někdo myslel, že jsem totální blázen, rozhodně jsem neměl čas ani možnosti tuhle drobnou nesrovnalost vysvětlovat, a už vůbec ne dokazovat, a hlavně do toho taky nikomu nic nebylo. Můj plán byl prostě nechat si tenhle detail pro sebe a klidně zmizet, aniž by se o tom někdo musel dozvědět. Což je zjevně věc, která se mi nepovedla, a proto tady společně sedíme.“

Krátce jsem se odmlčel, abych si trochu srovnal myšlenky. To, že jsem jí slíbil upřímnost, neznamenalo, že jsem se k některým věcem vracel rád, nebo že by se mi o nich dokonce mluvilo příjemně. Ale nějaké vysvětlení jsem Kris přece jen dlužil. Zatraceně. V téhle situaci jsem byl sotva pár hodin a už jsem ji totálně nesnášel.

„Pocházím z budoucnosti,“ začal jsem s významným povzdechem. „Z období pár tisíc let poté, co ses narodila. Svět si mezitím prošel dalším kolečkem chaosu, takže ti přesný počet let úplně neřeknu, ale ono to není zase tak podstatné. Mnohem důležitější je fakt, že se mezitím objevil tyran, kterému se díky jeho moci podařilo vytvořit největší císařství, jaké kdy existovalo. Zapomeň na slavnou historii, na všechna impéria, tenhle člověk zvládl sjednotit takřka veškeré lidstvo pod svojí absolutní nadvládou. A když říkám člověk, myslím tím tvora, kterého známe jenom jako císařovnu. Doteď pořádně nevíme, odkud se

vzala, a i když vypadá jako normální člověk, její magická moc je natolik absurdní, že se vymyká veškerým známým pravidlům. Kromě toho na trůnu už sedí stovky let a podle všeho ani trochu nestárne. Svá nařízení prosazuje bez lítosti a absolutní silou, které se nedá vzdorovat.“

Kris se na mě dívala s pozdviženým obočím, ale naštěstí moje vyprávění nepřerušovala, za což jsem byl skutečně rád. Sám jsem moc dobře věděl, že to všechno zní jako pohádka, a kdybych ji nezažil na vlastní kůži, zdráhal bych se jí uvěřit. I ve srovnání s fantastickým zážitkem, který představovalo cestování časem, se mi existence té osoby zdála naprosto absurdní.

„Nedělá jenom špatná rozhodnutí a samotná přítomnost takového vůdce v podstatě zabraňuje konfliktům, ale přesto kvůli jejím nařízením a zákazům pravidelně umírají lidé a není jich zrovna málo. Jak jsem říkal, chová se jako tyran,“ shrnul jsem znovu a radši se posunul dál, protože mi slova chvály zhořkla v ústech. „Zhruba dvě stě let poté, co usedla na trůn, se odněkud objevilo zaprášené proroctví, jež způsobilo obrovský poprask. V budově jednoho ze starých úřadů našli podle všeho extrémně starý pergamen, na kterém bylo předpovězeno všechno o císařovně a jejím nástupu k moci a popisoval i začátek její vlády. Proroctví ovšem mělo i druhou část, která slibovala, že se ukáže protivník, který zvládne ukončit její hrůzovládu. Čaroděj s obrovskou mocí, díky níž se jí bude moct postavit jako rovný protivník.“

„Proroctví z dávných dob? Vážně?“ neudržela se Kris a skočila mi do řeči. „Teď mi pravděpodobně prozradíš, že jsi ty ten slavný hrdina z pověstí, vid?“

„Přeskočila jsi pár století, během kterých moji lidé trpěli, ale v podstatě máš pravdu. Kolem té pověsti se nejprve vytvořil mýtus a poté se objevili lidé, kteří začali onoho hrdinu aktivně hledat. Když se ukázalo, že císařovna takové snahy nejen netrestá, ale zjevně se jimi výborně baví, chaotické pátrání se začalo organizovat ve školách a chrámech, jež měly za úkol cvičit adepty s nadáním pro magii. Hlavním cílem bylo samozřejmě najít

právě toho jednoho vyvoleného, který by se nakonec postavil císařovně a svrhl ji z trůnu.“

„A to jsi byl ty, že?“ zopakovala znovu svoji teorii.

„Když mi přestaneš skákat do řeči, půjde to mnohem rychleji,“ napomenul jsem ji. „Během dlouhých generací to fungovalo tak, že některá ze škol vyprodukovala opravdu talentovaného kouzelníka, který se císařovně postavil, a ta ho bez milosti popravila jedním ze svých kouzel. Ale ano, máš pravdu. Nakonec se v jednom z chrámů objevilo pár neobvykle nadaných studentů, ze kterých vzešel jeden s mimořádnou mocí. Dokonce tak velkou, až tentokrát lidé opravdu uvěřili, že se zvládne císařovně vyrovnat a připravit ji nejen o trůn, ale i o život...“ Odmlčel jsem se, protože si mě Kris měřila překvapeným pohledem.

„Nikdo nechťel riskovat, že se tak mocný čaroděj jako ona časem osvobodí z vězení a bude se mstít,“ pokrčil jsem rameny. „A někde tady začíná můj příběh. I když jsem byl po dokončení výcviku daleko mocnější než kdokoliv z mých mistrů, trvalo mi ještě mnoho let, než se mi podařilo vypilovat schopnosti na takovou úroveň, že jsem se cítil připravený na souboj s císařovnou. Moc dobře jsem si uvědomoval, jakou mám sílu, ale se zázraky, které prováděla na denním pořádku, se to pořád nedalo srovnat.“

Neochotně jsem při té poznámce potřásl hlavou a uvědomil si, že na mě Kris vyděšeně zírá. V minulosti jsem o své magii vždy mluvil jako o té nejsilnější, což také byla téměř ve všech případech pravda. Kromě jedné jediné výjimky, která se zcela vymykala veškerému srovnání. Nerad jsem o tom mluvil, vlastně jsem na to i nerad myslel, ale v současné situaci mi nic jiného nezbyvalo.

„Nakonec jsem se prostě rozhodl, že už jsem dostatečně silný na to, abych císařovnu porazil, takže jsem se vydal splnit své poslání. Nebudu zabíhat do podrobností, ale prostě jsem prohrál,“ mávl jsem mimovolně rukou jen proto, abych dal trochu průchod své frustraci. „Jenomže jsem nezemřel jako všichni ostatní přede mnou. Předpokládal jsem, že v případě porážky moje znetvořené tělo skončí vystavené někde na náměstí jako odstrašující

případ. Místo toho na mě použila kouzlo, o kterém jsem nikdy neslyšel. Vlastně jsem byl přesvědčený o tom, že něco takového ani není možné pomocí magie provést. Prostě zvrátila plynutí času a vrhla mě do minulosti.“

Povzdechl jsem si a pak jsem chvíli pozoroval hru světla na okolních budovách. Možná mě ta podívaná za okny měla naplňovat inspirací, ale jediné, co jsem cítil, byla skleslost a frustrace. Moje vyprávění mi až příliš bolestivě připomínalo, že jsem už dlouho nezažil pocit opravdové výhry, a místo toho jsem dělal jeden zoufalý krok za druhým.

„Když jsem poprvé skočil do minulosti, chvíli jsem si myslel, že jsem úplně přišel o rozum,“ pustil jsem se do dalšího vysvětlování. „Odporovalo to všem zákonitostem a já jsem vůbec nevěděl, co si mám počít. První skok byl ale relativně krátký, jen několik let do minulosti, a tak jsem se prostě zašel poradit s člověkem, který mě naučil většinu toho, co jsem o magii věděl. Nutno dodat, že můj mistr byl z náhlé přítomnosti mého budoucího já také patřičně vyvedený z míry, a nějakou dobu mu trvalo, než se dal dohromady. Pak jsme si ale sedli k jednomu stolu a začali jsme zaklínadlo zkoumat.“

Při té vzpomínce jsem se pousmál – tehdy jsem si na chvíli připadal, jako kdybychom byli zpátky v chrámu a společně rozplétali nějaké obzvlášť rafinované zaklínadlo, které bylo součástí mého výcviku.

„Zprvu mi nebylo jasné, čeho by císařovna dosáhla tím, že mě pošle pár let do minulosti. Ale pak jsme zjistili, že ten efekt zdaleka neskončil, bylo tomu právě naopak. S přibývajícím časem mělo kouzlo sílit a posílat mě dál a dál do minulosti. Přestože něco takového prostě nemělo být možné, já sám jsem byl jednoznačným důkazem toho, že už se to děje. Tehdy jsem zjistil, že si mistr ještě ponechával nějaké obskurní znalosti v zásobě, protože během pár týdnů zvládl upravit dva magické předměty, které mi měly pomoci na mé cestě do neznáma. Náramek, o který jsem přišel ve tvém čase, ale hlavně tenhle prsten, který už bohužel také mele z posledního.“

Pozvedl jsem ruku s magickým nástrojem, abych Kris znovu zdůraznil jeho význam, přestože jej už viděla mnohokrát. Kámen ztratil skoro všechnu barvu a při posledním skoku popraskal. Bohužel za to mohlo především neopatrné zacházení šamana Yuedů v jejím čase. Ve své nevědomosti spotřeboval dost energie na to, aby se prsten poškodil, a při průchodu portálem zůstal v jednom kuse v podstatě jen díky šťastné náhodě.

„Tahle hračka byla klíčem k celému našemu plánu na návrat a zároveň mi měla pomáhat s navigací okolo toho časového kouzla. Bez prstenu bude zatraceně velký problém vyznat se ve všech těch chaotických proměnných. Jak daleko nás časový skok přenesl, kde přesně bude třeba udělat rituál pro obrácení kouzla, kdy se otevře další časový portál – to všechno jsou věci, které se nedají dopředu odhadnout, a my si s nimi musíme nějak poradit...“

„Počkej, počkej, počkej!“ Kris se tentokrát už neudržela a skočila mi do řeči. „Chceš naznačit, že náš život je závislý na téhle skoro zničené cetce? A co tím chceš říct, že nevíš, kdy a kde se otevře ten portál? Proto jsi přece byl v té věži, ne? Proto jsme tam byli oba,“ zamračila se a já si všiml, že si při vzpomínce na přestřelku skousla ret. Ani trochu jsem se jí nedivil, také mi to neudělalo moc dobře.

„Tahle cetka má v sobě maximálně jedno použití, ale to nám pro tenhle časový skok bude stačit. Naši návštěvu tohoto času budeme muset využít na to, abychom ten prsten zvládli nějak nahradit. Co se týče toho druhého, špatně jsi mě poslouchala. Nevím, kdy se portál otevře, nejsem to schopný předvídat ani nijak ovlivnit.“

„Ale já myslela, že to máš nějak naplánované nebo spočítané,“ zračilo se jí v očích zklamání a možná trochu paniky. „Věděla jsem, že to bude můj konec, ale celou dobu jsem byla přesvědčená o tom, že máš nějaký plán úniku a klíč k němu se skrýval právě v té věži.“

„No můj cíl byl opravdu na té vyhlídkové plošině – přesně tam jsem provedl kotvicí rituál. Ale potom?“ Poškrábal jsem se rozpačitě na krku. „Předpokládal jsem možnost, že se mi nepovede

nepozorovaně vyklouznout. A tak trochu jsem počítal i s tím, že skončím ve vězení a budu tam hnít tak dlouho, než se objeví portál, který mě přenese do minulosti. Nečekal jsem, že se objeví vraždící maniak, který mě bude chtít bez otázek zlikvidovat.“

„Tvůj plán byl nechat se zavřít do vězení?“ Její tón prozrazoval to samé, co naznačoval její obličej – že nemá příliš valné mínění o mé inteligenci.

„Jednoduché plány bývají často nejlepší,“ pokrčil jsem rameny. „Zkus se nad tím zamyslet. Chytili by člověka, který ve městě způsobil hromadu problémů, a určitě by ho chtěli nějakou dobu vyslýchat. To by odvedlo pozornost od tebe, případně bych mohl tvrdit, že jsem tě zneužil, nebo tak něco. Každopádně ty bys z toho byla venku a mně by stačilo jen chvíli zdržovat. Za nějakou dobu by prostě našli prázdnou celu a s vyšetřováním by byl konec. Vy byste mezitím mohli čile pracovat na té vaší revoluci, která zjevně propukla ve stejném okamžiku, kdy jsme...“ Nervózně jsem se odmlčel a větu radši nedokončil.

Vybavil jsem si pohled na hořící město a vzdálené postavičky, které po sobě střílely laserovými puškami, ale zároveň s tím jsem si připomněl i pocit chladnouceho těla ve své náruči. Okamžitě se mi udělalo špatně. Zatraceně, musel jsem celou tuhle věc nechat co nejdřív za sebou. Nepotřeboval jsem, aby mě zatěžovaly nějaké další zbytečné vzpomínky. Chtěl jsem se soustředit jenom na budoucnost. Vlastně minulost, zatraceně. Všechno to cestování časem dělalo i z naprosto normálních úvah totální zmatek.

„Nevěděl jsem, že bylo plánování převratu už v tak pokročilé fázi,“ poznamenal jsem zamyšleně.

„Já také ne,“ zavrtěla Kris hlavou. „A možná chápu, že sis pochvaloval, jak skvělý ten tvůj plán je, ale ani trochu jsi nemyslel na ostatní lidi, vid?“

„Samozřejmě, že jsem,“ ohradil jsem se příkře. „Vždyť jsem mluvil o tom, že bych od vás odvedl pozornost, ne?“

„Vím, že jsi zvyklý žít jenom ve svojí hlavě, ale co kdyby ses na to chvílku díval z pohledu jiné osoby. Nikdo nevěděl o tom,

že jsi s tím vězením počítal, nikomu ses totiž nesvěřil. Co kdyby tě tvoji noví přátelé třeba přišli z toho vězení vysekát?“

„Cože?“ naklonil jsem nejistě hlavu.

„Samozřejmě, že tě to nenapadlo,“ mávla zamítavě rukou a sjela mě pohledem, který vypadal až příliš dospěle. „Jenže to by zase nemělo ani trochu překvapovat mě. Víš, že jestli máme přežít společně, už to takhle nemůže fungovat?“

„Vím. Vždyť jsem říkal, že jsem s takovým výsledkem nepočítal. Doufal jsem, že z vašeho života zmizím bez dalších problémů. Teď se situace podstatně změnila, budu to muset přehodnotit,“ pokrčil jsem rameny. „Ale teď je řada na tobě – tvrdíš, že jsi věděla, že na té věži to bude tvůj konec. Co to mělo znamenat?“

„Byla to moje poslední předtucha. Věděla jsem, že se tam něco stane, něco moc špatného, ale nemohla jsem to nechat jen tak,“ zavrtěla hlavou a pak si znovu přimáčkla ret. „Od chvíle, kdy jsem ty pocity začala vnímat, jsem vždycky cítila, jak se blíží něco dalšího, nějaké nebezpečí nebo významná událost, ale tohle bylo jiné. Po věži už byla jenom tma, nic víc. Proto jsem si myslela, že...“

Tentokrát nebyla schopná dokončit svoji myšlenku Kris, ale to ani nemusela. Oba jsme tušili, kam tahle úvaha směřovala. Když jsem si teď byl jistý tím, že o svém setkání se smrtí věděla dopředu, měl jsem ještě větší problém porozumět její motivaci. Měl jsem chuť ji ostře napomenout, ale radši jsem držel jazyk za zuby. Nelíbilo se mi, že se kvůli mně tak ochotně vrhala do náručí smrti, ale nemohl jsem jí odepřít svou vděčnost. Zatraceně, tohle byla další věc, kterou jsem měl v plánu nechat za sebou. Nechtěl jsem, aby se kolem mě motal někdo, vůči komu mám tak zásadní dluh. Kris mi zachránila život už několikrát, a já nesnášel pocit vděčnosti. Já jsem měl být ten, který tahá ostatní lidi z problémů, ne naopak. Zhluboka jsem si povzdechl a donutil jsem se zaměřit na důležitější věci.

„Hlavní je, že jsi v pořádku, takže to žádný konec nebyl,“ pokusil jsem se ji neohrabaně utěšit a pak jsem se zamyšleně zamračil. „Jak jsi na tom vlastně teď? Někaké nové vize?“

„Vůbec nic,“ zavrtěla Kris znovu hlavou a tentokrát to vypadalo zoufale. „Pořád to stejné prázdno. Už si ani nepamatuju, kdy jsem se takhle cítila naposled. Od malička bylo vždycky něco na obzoru. Něco, na co jsem se mohla těšit nebo čeho jsem se mohla bát. Ale teď? Je to jako kdybych přišla o zrak,“ neklidně se zavrtěla na posteli a pak si rukama objala kolena.

Výborně. Teď se z nás dvou definitivně staly trosky, které měly co dělat, aby se vyrovnaly se stíny minulosti... budoucnosti. Měl jsem chuť nahlas zaklít, ale rychle jsem to nutkání potlačil. Stačilo, že si Kris odnesla pochybné vychování od Gorda a svých speciálních kamarádek z Ringu. Nebylo třeba, abych jí přidával ještě další neřesti. Cítil jsem se nepříjemně a jediné, co jsem chtěl udělat, bylo utéct z místnosti, jenže mi bylo jasné, že tohle není věc, za kterou můžu zavřít dveře. Museli jsme to uzavřít, abychom se mohli dívat před sebe a začít skutečně plánovat.

„Dobře, nebudu na tebe tlačit. Zkus na to zapomenout, ale kdyby se něco změnilo a objevila se nová předtucha, dej mi prosím vědět,“ zamával jsem rukou, abych si znovu získal její pozornost. „Teď zpátky k tomu podstatnému. Časové kouzlo, které nás oba unáší do minulosti, se dá zvrátit, ostatně jako jakákoliv jiná magie. Jenomže je mnohonásobně silnější a komplikovanější. Prostě zrušení kouzla by nás mohlo uvěznit na místě nebo způsobit ještě něco horšího. Proto jsme vymysleli alternativní řešení, kterým je systém kotvicích rituálů. To znamená, že v každém čase musím na správné místo přichytit magickou kotvu, a když jich bude dost, kouzlo se otočí kolem teoretické osy. A místo toho, abychom cestovali dále do minulosti, se začneme vracet zpátky.“

„Tohle je váš geniální plán? Velký magický kolotoč?“ Kris se na mě znovu dívala nevěřicně, ale aspoň se zdálo, že z ní údiv vyhnal bezprostřední pocit smutku. „Slyšela jsem, že se kdysi lidi přivazovali na gumu a skákali z vysokých budov. Tohle mi zní jako řešení na podobné úrovni.“

„Děkuji, že vkládáš důvěru do schopností mých i mého mistra,“ poznamenal jsem škrobeně. „Je to trochu složitější než kolotoč. Vlastně se to dost podobá gravitačnímu manévru, který

provádějí vesmírné lodě, aby změnily směr nebo rychlost. Jenom jde o jeho magický ekvivalent.“

„Když to říkáš...“, hodila pohled stranou a já si v tu chvíli uvědomil, že nejspíš nemá tušení, o čem mluvím. Podobné vědomosti nejspíš nebyly součástí její výuky, čemuž jsem se nemohl příliš divit.

„Počkej, nemá smysl se o tom bavit, pokud ti to není jasné. Projdeme to společně. Vsadím se, že tahle věčička nám kromě ukázek gravitačního praku zvládne prozradit ještě dost zajímavých informací,“ ukázal jsem rukou na obrazovku terminálu, který byl zapuštěný ve stěně našeho pokoje.

3.

U obrazovky jsme nakonec strávili několik dlouhých hodin. Přesně jak jsem očekával, systém byl natolik intuitivní a vstřícný, že nebyl problém vyhledat většinu základních informací. Začali jsme sice se zevrubným popisem gravitačního manévru, ale po pochopení základních zákonitostí Kris lekce fyziky rychle zrudila. Místo toho se chtěla dozvědět více o městě, které znala ze své vlastní doby.

Respektive znala jen jeho polorozpadlou, sotva fungující verzi, zatímco nyní se před námi rozprostíralo v době svojí největší slávy, na vrcholu Prvního impéria. Na dosah jsme měli všechny jeho vynálezy a zázraky. A prvním z nich se ukázala být potrava z nutričního centra, kterou pro nás nechala nachystat sestra Anya.

Pryč byla olejnatá chuť s železitými tóny. Současná varianta byla překvapivě stravitelná a nezdráhal jsem se použít ani slovo chutná, což bylo pro tekutinu z Krisiných časů něco naprosto nepředstavitelného. Rychlé hledání v systému nám prozradilo, že výsledná chuť potravy z nutričního centra je podmíněna pravidelnou údržbou strojů a pečlivým dohledem nad kvalitou dodaných surovin. Pokud došlo k zanedbání procesů, docházelo k postupné degradaci systému. Kdyby tvůrci tohoto úžasného vynálezu ochutnali onu odpornou břečku z budoucnosti, do jejíž podoby původní produkt zmuťoval, nejspíše by jim to pořádně zkroutilo obličej. A žaludky.

Tímto způsobem jsme se rozhodli využít terminál ke zkoumání dalších zajímavostí. Zjistili jsme, že samotný informační

system, který jsme právě používali, byl z větší části přístupný všem obyvatelům impéria. Omezené byly pouze zprávy o přesných funkcích některých obranných technologií. Jinak měli obyvatelé k dispozici všechny znalosti včetně podpůrných programů a automatizovaných výukových asistentů, což byl typ strojové inteligence, který se co nejlépe snažil vyhovět přáním a otázkám zvědavých uživatelů.

Programy nefungovaly zdaleka bezchybně, ale zrovna nám dvěma jako absolutním cizincům poskytovaly neocenitelnou pomoc a díky nim jsme se snadno zorientovali v databázích, které měly poněkud neobvyklou strukturu. Přesto jsem po chvíli začal programy podezřívat, že je organizují podle nějaké vlastní, zvrácené logiky. Kris moje tvrzení označila za paranoidní, a protože jsem ho neuměl prokázat, rozhodl jsem se radši trucovat.

Prohledávání databází nám alespoň trochu pomohlo zahnat ponurou náladu, a když se za oknem objevily první sluneční paprsky, podařilo se nám skoro zapomenout na ty nejhorší noční můry. Bylo mi ale jasné, že se jedná pouze o dočasné řešení. Tyhle věci měly tendenci vracet se, když to člověk nejméně čekal.

Pak jsme se ponořili hlouběji a pokusili se zjistit něco více o systému života v impériu. Podle všeho existovaly dvě různé skupiny lidí, které spolu zvládaly koexistovat. Běžní obyvatelé, kteří si užívali téměř naprosté volnosti, ale nemohli požívat všech výhod a plné ochrany, jež impérium nabízelo. Pak tu byli občané – zřízením silně preferovaná většina, získávající spoustu výhod výměnou za ztrátu soukromí a provádějící pravidelnou práci pro dobro impéria a jeho rozvoj.

Občanem impéria se zjevně mohl stát úplně každý, kdo se rozhodl žít na jeho území, jen bylo třeba, aby splnil několik podmínek. Nejprve musel projít vstupním testem, jenž ověřil znalost všech klíčových povinností, a teprve potom mu byl implantován občanský čip, který mu umožňoval přístup ke všem benefitům, ale zároveň sloužil i k jeho monitorování. Na první pohled mi to přišlo jako obrovský zásah do soukromí, ale integrace do systému nabízela nečekané množství výhod. Mezi nejzajímavější patřila

nepřetržitá kontrola zdravotního stavu a okamžité přivolání pomoci v případě úrazu či jiné komplikace.

„A na tohle má právo každý, kdo zvládne napsat nějaký hloupý test?“ podivila se Kris hlasitě.

„Zjevně,“ přejel jsem prstem po pár liniích textu na obrazovce. „Ale už budeš navždy pod dohledem, a navíc jsme pořád nezjistili, jaká další data ten čip posílá.“

„A není to nakonec jedno? Vždyť ty věci dokážou zachraňovat životy. Víš, co by za to dali lidi na Okruhu v mém čase? Ty jsi měl štěstí, že jsi narazil na mě a mámu, ale klidně jsi taky mohl umřít bez pomoci.“ Tón jejího hlasu jednoznačně ukazoval, co si o výhodnosti této výměny myslí.

„Promiň, nechtěl jsem nijak shazovat ten přínos,“ kývl jsem na ni vážně. „Jenom mě znepokojuje, že ve výpisu některé informace chybí, a snažím se přijít na to, proč by se je někdo pokoušel zatajovat. I když to vypadá, že se snaží hlavně o dobro občanů, přece jenom v tom mohou hrát roli i skryté motivy.“

„Ty abys ve všem nehledal podraz,“ utrousila Kris otráveně. „Nemůžou prostě dělat pro ostatní něco dobrého jenom proto, že jim to přijde správné? A kdyby si náhodou brali nějaké informace navíc, je to tak špatné? Co na tom sejde, když se starají o zdraví?“

„Těžko říct, někdy si za ty služby můžou říct příliš vysokou cenu,“ zamračil jsem se na obrazovku a chvíli se toulal ve vzpomínkách na domov. „Ale nejspíš máš pravdu a já jsem jenom zbytečně podezřívavý. Sám doufám, že se pletu a není za tím nic nekalého.“

„V té tvojí budoucnosti je všechno vážně tak špatné, že všude hledáš problémy?“

„Rozhodně by to mohlo být mnohem horší,“ přiznal jsem neochotně. „Jen jsme přišli o spoustu oblastí, ve kterých jsme se mohli volně rozhodovat. Vyměnili jsme svobodu za zdánlivě bezpečí a dlouhodobou stagnaci.“

„A je to vážně tak zlá výměna?“ Kris se na mě dívala zkoumavým pohledem. „Spousta lidí by za tuhle možnost byla hrozně šťastná.“

„No jo, takoví lidé jsou i v mé době,“ odpověděl jsem ponuře a radši jsem se podíval stranou. „O to je to horší.“

„Co tím myslíš?“

„Možná ti o tom povím někdy jindy, nevdáš?“ Otočil jsem se zpátky a pokusil se předstírat úsměv. „Co kdybychom pro změnu podnikli něco trochu zábavnějšího?“

Kris chvíli váhala. Poznal jsem, že by nejradši pokračovala v otázkách, ale zároveň už mě znala dost dobře na to, aby si uvědomila, že je něco v nepořádku. Po pár sekundách si prostě povzddechla, pokrčila rameny a přistoupila na moji hru: „A co máš na mysli?“

Můj geniální nápad přestat se dívat do obrazovky terminálu, místo toho se projít po městě a prozkoumat jeho krásy na vlastní oči, se setkal s nadšením. Tak jsme za sebou zavřeli dveře a já jsem se spokojeně usmál, když jsem zaslechl cvaknutí elektronického zámku. Sice jsme v pokoji neměli žádný majetek, přesto se mi líbilo, že naše soukromí chránila spolehlivá technologie.

Chodby azylového centra byly teď mnohem rušnější a skupiny dočasných obyvatel postávaly u oken nebo posedávaly na lavicích, které lemovaly stěny chodeb. Někde bylo slyšet hlasité rozhovory, jinde pouze tlumený šepot. Potkávali jsme i osamocené postavy, které nás jen tiše mýjely s pohledy upřenými k zemi, což mi bylo nanejvýš sympatické. Sice mi vyhovovalo, že jsme mohli využít služby azylového centra, ale rozhodně jsem neměl v plánu dělat si tady kamarády. Za normálních okolností bych si nejspíš užíval klidu a soukromí, jenže jsem s sebou měl Kris – musel jsem se zkrátka smířit s tím, že si příliš času o samotě neužiju.

V přízemí budovy jsme se málem srazili se sestrou Anyou, kterou následoval různorodě vypadající průvod. Očima jsem rychle přebíhal po různých typech šatů, pláštů, kaftanů, po všelijakých pokrývkách hlavy, netradičních účesech a odstínech látek, které naznačovaly původ napříč celým impériem. Polovinu doplňků jsem nebyl schopen ani správně pojmenovat, natož abych je zařadil na správné místo, a byl jsem upřímně nadšený z toho, že se taková pestrost zachovala. Vždy jsem si myslel, že se v této době

kultura impéria homogenizovala do té míry, že takto výrazné rozdíly nebyly obvyklé, natož aby se jich sešlo tolik na jednom místě. I Kris se na ně dívala s otevřenou pusou. Alespoň do okamžiku, než jsem ji dloubnul do ramene a ona ústa zase způsobně zavřela. Zase jsem zapomněl, jak moc pro ni byly některé zážitky nové.

„Omlouvám se, drahoušci, ale dnes nebudu schopná se vám věnovat,“ doběhla k nám Anya až příliš čiperně. Její přílišná srdečnost mi okamžitě začala lézt na nervy. „Máme schůzi koordinátorů z azylových center napříč celým impériem,“ ukázala rozmáchle rukou a potvrdila moji domněnku. „Zítra se to ale trochu uklidní a už se o vás zvládnou trochu postarat. Měli bychom vám obstarat nějaké lepší oblečení,“ zavrtěla nakonec nespokojeně hlavou.

Nejdříve jsem chtěl něco namítnout, ale pak jsem se podíval na nesouhlasný výraz, který měla Kris ve tváři, a věnoval jsem našim oděvům druhý pohled. Naše overaly byly možná funkční, nicméně měly sloužit nejspíše nějakým údržbářům a podle toho, jak nám neseděly, byly původně určeny pro někoho s mnohem rozložitější postavou. Na denním světle bylo navíc vidět, že už měly nejlepší léta za sebou, a jejich opotřebení nepůsobilo zrovna lichotivě. V kontrastu s pestře oblečenou a upravenou skupinou jsme najednou vypadali opravdu sešle a zbídačeně.

„To by od vás bylo moc milé,“ kývl jsem nakonec na Anyu a snažil se předstírat přátelský úsměv.

„Ale prosím vás, to je to nejmenší. A nemusíme se spolu bavit tak formálně, jsem prostě Anya, takže mi můžete tykat.“

S trochou přemáhání se mi povedlo stisknout jí pravici a když jsem se představil, snažil jsem se působit nadšeně. Načež stejný rituál zopakovala i Kris, která na rozdíl ode mě nic nepředstírala, a pak se nám povedlo švitořící ženu nechat za sebou a konečně budovu opustit.

Jestli to vypadalo, že oproti brzkým hodinám azylové centrum ožilo, samotné město doslova praskalo ve švech kvůli absurdním množstvím jeho obyvatel v ulicích. Nikdy jsem neviděl

tolik lidí shromážděných na jednom místě. Proud davu nás téměř okamžitě uchopil a neúprosně nás táhl s sebou dříve, než jsme si stihli uvědomit, co se vlastně děje. Naštěstí nás aspoň vlekli tím správným směrem, a sice hlouběji do města. Kdybychom se připletli do protiproudu, nejspíš bychom se brzy ocitli venku za hologramovou branou.

Kris mě hned ze začátku chytila za paži, takže se nám povedlo zůstat při sobě, i když jsme si strkání ze všech stran zrovna neužívali. Chvilí mi trvalo, než jsem zvládl rozklíčovat, že onen zdánlivě chaotický provoz má přece jen nějaká pravidla. Kromě chodců se totiž v ulicích pohybovaly i nákladní plošiny, které vyžadovaly lidské piloty, ale zároveň se po jejich boku řadily i menší stroje, jejichž pohyb řídily počítačové programy. Hlavně kvůli těmto vozítkům bylo v ulicích dost těsno a chodci se museli tlačit jeden na druhého.

Automatizované stroje se pohybovaly s neuvěřitelnou přesností a reagovaly i na situace, kdy jim někdo nečekaně vpadl do cesty. Do Krisina času se nic podobného nedochovalo a taková technologie neexistovala ani v mé budoucnosti, takže jsem se zájmem pozoroval jejich pohyb a pokoušel se odhadnout, co za jejich řízením stojí.

Pak mě udivilo, když stroje najednou koordinovaně změnily směr a spořádaně se vydaly do nenápadné boční uličky. Když jsme o chvíli později dorazili k totálně ucpané křižovatce, pochopil jsem, že musely dostat informace z centrální databáze a změnit cestu, zatímco my jsme pokračovali do nevyhnutelné zácpy.

Nejdříve jsem vůbec netušil, co mohlo za náhlé zastavení provozu, zato jsem se konečně rozhlédl i nad úroveň davu a uvědomil jsem si, že provoz ve městě monitorují nejen všudypřítomné kamery, ale také poletující drony, které nejspíše odesílaly data do centrální databáze. Během dalších dvou minut jsme zjistili, že zácpu způsobila porucha nákladní plošiny, která byla rychle odstraněna z cesty, a vzápětí se davy opět spořádaně pohnuly.

Zatímco jsem se kochal barvami, které holografické projektor promítaly na šedé fasády okolních domů, dav nás táhl s sebou hlouběji do města. Po několika minutách jsem si uvědomil, že Kris svírá mou paži mnohem silněji, než by mi bylo příjemné. Stačil jediný pohled a její vyděšený obličej mi prozradil, že je něco v nepořádku. Teprve až v té chvíli mi došlo, v kterých místech se právě nacházíme. Barvy významně proměnily budovy, ale Kris tady vyrůstala, takže ulice Okruhu poznávala s naprostou jistotou. Najednou mi procházka na čerstvém vzduchu připadala jako extrémně špatný nápad a okamžitě jsem začal hledat místo, kam bychom se mohli schovat.

Vhodná boční ulička se naštěstí objevila poměrně rychle a mně se tam podařilo Kris odtáhnout dřív, než se úplně zhroutila. Nebo vybuchla. Vlastně jsem si nebyl jistý, která z těch možností mě děsila víc. Teď byla naštěstí opřená o stěnu, ztěžka dýchala a její pohled byl zabodnutý do země. Boční uličkou procházelo jen pár lidí a nekonečné proudy lidí tak byly nejspíše charakteristické jen pro hlavní tahy, které nabízely nepřímější pohyb po městě. Tyhle odbočky většiny lidí nejspíš vůbec nestály za pozornost.

„Promiň, bylo toho na mě moc,“ ozvala se Kris tiše.

„Nemáš se za co omlouvat. Měla jsi mě na to upozornit dřív, mohli jsme se otočit. Neuvědomil jsem si, kam nás táhnou,“ potřásl jsem hlavou.

„Taky mi to chvíli trvalo,“ zvedla oči a pak se podívala stranou. Nepotřeboval jsem být zrovna znalec lidské povahy, abych poznal, že mi právě zalhala. Předpokládal jsem, že byla prostě zvědavá a nečekala, jak moc ji ten pohled zasáhne.

„Nejspíš jsme to zbytečně uspěchali,“ pohládl jsem ji opatrně po rameni. „Chtěl jsem jen vypadnout z toho zatuchlého pokoje, ale možná nám ještě chvilka odpočinku neuškodí.“

„Jo, v tom máš asi pravdu.“ Její pokřivený úsměv mě přesvědčil o tom, že se přece jen trochu vzpamatovala. Ale fakt, že se nepokoušela odmlouvat nebo předstírat, jak je všechno v pořádku, jsem bral jako další utvrzení v tom, že je nejvyšší čas vrátit se zpátky.